

Júlia Anya példája a hitben

Julia Verhaeghe Anya, a „Krisztus Ügye” Lelki Család alapítója 1910. november 11-én született és egy sokgyermekes egyszerű családban nőtt fel. Már fiatal korában Istennek szentelte életét és élő hittel követte hívását, követve lelkivezetője, Arthur Cyrill Hillewaere atya bölcs tanácsát. Szent Pál apostol leveleinek átemlékedése keltette fel szívében a vágyat, hogy teljes odaadással hozzájáruljon az Egyház megújulásához. Istenben megélt öröme, a megszentelt életben nyújtott odaadása és az Egyház iránti szeretete más embereket is vonzott. Így alakult ki az évek során egy új közösség a katolikus Egyházban. Júlia Anya minden tehetségével azon volt, hogy az „Ügy” karizmája, melyet Istentől kapott, az Ő akaratához való hűségben és az Egyház és világ helyzetére adott válaszként alakuljon ki. Szolgáló szeretetben és áldozatkész odaadásban leélt élet után 1997. augusztus 27-én hunyt el a bregenzi (Ausztria) Thalbach kolostorban, ahol sírja is található.

Júlia Anya példája a hitben

Isten alkotta az eget és a földet, Szent Fiát elküldte hozzánk, és minket a Szentlélekben magával egyesített. A hit által léphetünk az Ő csodálatos világába. A hívő ember két világban mozog: a látható, érzékeivel vagy technikai eszközökkel észlelhető világban; ugyanakkor a Szentháromságos Isten világosságában, akit ugyan nem lát, de hisz benne. *„Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek” (Jn 20,29).* Az általunk látható és Isten láthatatlan világa közti ajtó a hit, ami az embert már itt a földön boldoggá teszi. Ezért írja XVI. Benedek pápa: *„A ’hit ajtaja’ (vö. ApCsel 14,27), amely bevezet minket az Istennel való életközösségre és lehetővé teszi a belépést az Egyházba, mindig nyitva áll előttünk. Akkor tudjuk átlépni a küszöbét, ha Isten igéje elhangzik, és a szív enged a kegyelem formáló erejének. A belépés ezen a kapun azt jelenti, hogy életre szólóan útra kelünk. Ez az út a keresetséggel kezdődik (vö. Róm 6,4), ettől kezdve szólíthatjuk Istent Atyánknak; és a halállal fejeződik be, amikor az Úr Jézus feltámadásának köszönhetően belépünk az örök életbe” (Porta fidei, 1).* Júlia Anya egész életében a hit ajtaján át járt. Milyen volt a hite? Mi őrizte meg hitében? Milyen tanácsokat ad nekünk ahhoz, hogy a hit útján járjunk?

Az Istenben való hitünk legyen rendíthetetlen

Júlia Anya élete tapasztalatokban bővelkedett. Ismerte a keresztény család és az egyházközség nyújtotta védeltséget és a jó papok segítő erejét. Átélt mindkét világháborút és megtapasztalta ennek a nehéz időszaknak az ínségét. Tanúja volt a második világháború utáni fejlődés megindulásának, a II. Vatikáni Zsinat mozgalmas éveinek és az utána következő évek súlyos töréseinek. Mindenét egy lelki család kialakítására tette fel – egyaránt elfogadva örömet és fáradságot. A 20. századot az Egyházzal és az emberekkel járta végig. Megtanulta, hogy minden reményét abba vesse, ami soha nem okoz az embereknek csalódást. Ezért mondhatta élete végén: *„Most már a váróteremben vagyok, és arra várok, hogy jöjjön a vőlegény. Nem félek. Örülök, hogy jön. Ahhoz megyek, akit az Ő szeretetével szerettem, és akinek a világosságával szolgáltam.”* Hite megmaradt, *„megvizsgálták, mint az aranyat a tűzben”* (1Pét 1,7). Hite rendíthetetlen bizalom volt.

Azt akarta, hogy az „Ügy” Lelki Családjának nővérei és testvérei minden nap kezdetén a következő imádságot mondják el: *„Urunk, értesd meg velünk, hogy a hitnek szerető bizalommal kell válnia ahhoz, hogy maradandó és gyümölcsöző lehessen.”* Meg volt győződve arról, hogy meg kell tanulnunk *„alázatos és őszinte szívvel Isten jelenlétében gyermeki egyszerűsége jutni. Akkor a Tőle jövő hit adománya megvilágosít minket.”*

Az Istenbe vetett bizalom megóv bennünket attól, hogy meginogjunk, hogy lelkünk eltikkadjon, vagy akaratumk fellázadjon. *„Mennyire nagy bizalmunknak kell lennie! Milyen nagyon kell az Urat szeretnünk, jobban, mint amire magunktól képesek*

vagyunk. Akkor megtapasztalhatjuk, hogy jóságával és szelídségével hogyan egészíti ki gyengeségünket. Mialatt továbbmegyünk, megnöveli erőnket. Ezt akkor – és mindenekelőtt akkor – teszi meg, amikor időnként szakadékon kell átjutnunk vagy próbatételt kell kiállnunk. Néha úgy tűnik, különös öröme telik abban, hogy a szakadék másik oldalán gyengéd és együttérző szívvel élénk siessen és vigasztaljon minket: 'Én vagyok, ne félj!' A bénító és tétovázásra készítető félelmet el akarja tőlünk venni. Ha magunkra figyelünk, ez a félelem feltámad bennünk, és szembeszáll a Benne való hittel. Mégis Ő akar lenni erőnk, biztonságunk, békénk és örömünk" (Júlia Anya).

Adjunk hálát a hit ajándékáért

Júlia Anya tudta, hogy a hit Isten ingyenes – ki nem érdemelt – ajándéka. Ezért töltötte el szívét a hála a keresztségben ránk ruházott hitért. Az „Ügy” tagjai ezért mondják Jézus Krisztusnak mindennapos reggeli imádságukban: „Imádunk Téged, életünk Urát és Mesterét, és köszönjük a szent hit adományát, amely világosságot áraszt.”

A hitért Isten után az Egyháznak is hálásak vagyunk: Jézus Krisztus rábízta a hit kincsét, és a Szentlélek erejével az Egyház továbbadja azt nemzedékről nemzedékre. Júlia Anyát mélyen meghatotta ez a tény, és így írt: „Isten az Egyházat kegyelme minden természetfeletti gazdagságának kincsesládájává tette – nekünk ajándékozta, hogy hitünkben megerősítsen minket. Ezt a kegyelmi kincset, amit Krisztus megváltó áldozatával számunkra kiérdemelt, az Egyház a Szentlélek erejével nyújtja lelkünknek.”

Végül köszönetünk illeti azokat is, akik bevezettek minket a hit gazdagságába – mindenekelőtt szüleinket, hitoktatóinkat és papjainkat. A hit összekerít minket az Úrral, aki utunkat a jó és rossz napokon – mindig és mindenütt – megvilágítja. Júlia Anya egyszer egy versben fejezte ki a hitért érzett, túláradó háláját:

„Ó, rejtett kincs,
melyet a Szentlélek világosságában kaptam ajándékkul,
fenséggel telt drágakő, amit a keresztségben kaptam;
belőled árad minden kegyelem titka:
Jézus, világosságom!”

Gyakran adjunk hálát Istennek a hit ajándékáért, és azokért, akik nekünk a hitet átadták.

Éljünk a hit tartalma szerint, és adjuk át a hitet másnak is

Az „Ügy” tagjainak reggeli imádságában szó van a „*hit szent tartalmáról*” is. A keresztyén hitnek Isten által kinyilatkoztatott, világos tartalma van. A legfontosabb igazságokat a Hiszek-egy foglalja össze. Az Egyház a hit igazságait értékes gyöngyként őrzi, mert ezek Isten nagyságáról, a teremtés művéről, a megváltás útjáról, az Egyház általi megszentelődés ajándékáról és az örök életre való meghívásról szólnak. Minden hitigazság gazdagítja életünket, és akár egyetlen hitigazság elvesztése szegényebbé tenne minket. Júlia Anya felismerte, hogy az „Ügy” küldetése „*Isten népének felhívása a szent hit tisztán tartására,*

és a modern pogányság által fenyegetett szent tanítás megtartása és megőrzése.”

A hit az Egyház legnagyobb értéke, tagjait minden időben és helyen összeköti, választ ad az emberiség legmélyebb kérdéseire, és ajtót nyit az örök üdvösségre. Ezért mondta Jézus tanítványainak mennybemenetele előtt: *„Menjete el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik” (Mk 16,15-16)*. Valamennyien hívást kaptunk a hithez hű életre és a hit terjesztésére. Júlia Anya így imádkozott: *„Uram Jézus, fokozd és erősítsd bennünk a szereteted iránti szent hitet. Add, hogy Istentől a hivatásunkban kapott feladatot véghez tudjuk vinni, azaz képesek legyünk az Egyházat szolgálni ezekben a nehéz órákban azáltal, hogy szavaid és tanításod tisztaságáról hatékonyan tanúságot teszünk. Hadd vezessünk ki minél több embert a hamis tanítások sötétségéből és zűrzavarából; megvigasztalva, kegyelemben megerősítve tapasztalják meg jelenlétedet.”*

Vegyük át Isten látásmódját

Júlia Anya ezt írta egy papnak: *„Mindig Isten látásmódjából kiindulva éljen és cselekedjen. Tegyen meg mindent, hogy az Ön útjai és kívánságai az Ővével azonosuljanak.”* A hívő ember a megtérés és megszentelődés útján haladva egész életében arra törekszik, hogy eljusson Isten gondolkodásmódjára, és elsajátítsa az Ő látásmódját. Ezzel Szent Pál példáját követi: miután Damaszkusz kapui előtt Jézus Krisztus kinyilatkoztatását

megkapta, és Isten segítségével új gondolkodásmódot sajátított el, már így írhatott a római keresztényeknek: *„Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodástokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes”* (Róm 12,2).

Júlia Anya sok embernek segített, hogy a gyakorlati életben hogyan gondolkodjon és cselekedjen hívő módra, és miként hagyjon fel az emberi gondolkodásmóddal Isten dolgait illetően. Élete és küldetése erős felhívás volt hívő gondolkodásra, beszédre, megítélésre és cselekvésre. Felismerte, hogy az ember milyen hamar visszaesik, igazolni próbálja magát és védekezik; gyakran nehezen kászálódik ki abból a labirintusból, amit okoskodásával a saját gondolataiból alkotott. Hajlamos megrekedni a maga világában. A hívő ember ezzel szemben Istent minden időben szereti és szolgálja; akár beszél Isten, akár hallgat, amikor még nem segít, vagy másképp, mint ahogy várták; akár érthető a hatása, akár meg nem értett marad. Ezért mondta Júlia Anya: *„Szeretetből és hálásan ki kell tartanunk Isten kegyelmében – most. Ez a hit gyakorlata. Isten másképp gondolkodik, mint mi. A hit által megtanuljuk, hogy másképp gondolkodjunk, és felhagyjunk a túlságosan emberi észjárással. Mostanra, a mai napra, pontosan ezen konkrét körülmények közt megkapjuk azt a kegyelmet és világosságot, ami által be tudjuk bizonyítani, hogy hiszünk, és hogy hitünk és bizalmunk egyre érettebbé válik.”*

„Minden lehetséges annak, aki hisz” (Mk 9,23)

Úgy tűnik, hogy Isten szeret tőlünk követelni, néha úgyszólván „túl sokat”. Ábrahámától azt kívánta, hogy az ígéret hőn óhajtott hordozóját áldozza fel; Dávidtól azt, hogy harcoljon a jól felfegyverzett Góliáttal szemben; Máriától a Szentlélek hatására bekövetkező fogantatásra kimondott igent várt el; és Pétertől azt, hogy hagyja el a biztonságot adó csónakot, és járjon a vízen. Isten szívesen mutatja meg az emberi határokat és tehetetlenséget felülmúló isteni hatalmát.

Júlia Anya is tudta ezt. Értette a zsoltáros szavait: „*Vezess arra a sziklára fel, amely túlságosan magas nekem!*” (Zsolt 61,3). Isten állandóan olyan sziklára hív minket, mely számunkra túl magasnak tűnik. Júlia Anya felismerte, hogy feladata – Isten eszközüvé válni egy lelki család felépítésében. Eközben sokszor érezte az Isten hívása és az ő lehetőségei közt fellépő feszültséget. Mégis bizalommal ajánlotta fel Istennek minden szándékát: „*Igen, szívvel-lélekkel szentelem magam ennek az erőmet és lehetőségeimet messze meghaladó feladatnak.*” Tapasztalta: ha nem húzódok vissza Isten kívánságától, ha magamat Jézusnak – mint a fiatal fiú az Evangéliumban csekély adományát, az öt árpakenyeret és két halat – felkínálom (vö. Jn 6,9), akkor Isten abból valami nagyot hozhat ki.

A hívó emberek saját ereje nem elég, még ha teljesen odaadják is magukat, és mindenüket. Isten hatalma a hitük által mutatkozik meg. Gyakran ütközünk az ellenszenv, félelmek vagy kelleltlenség, időhiány, egészségi problémák, elképzelések, sikertelenség, visszaesés vagy az elhárítás falába. Isten néha olyan fal elé állít minket, ahol hitünket és bizalmunkat bizonyí-

tani tudjuk. Azt akarja, hogy a zsoldárokkal együtt valljuk: „*Veled bástyákat ostromlok, Istenemmel falakat ugrok át*” (Zsolt 18,30). Miután Júlia Anya évtizedeken keresztül követte Isten hívását, és megtapasztalhatta Isten segítő hatását, a következőket írhatta:

„A hit világosságot hozó erő,
átható ereje van,
erőt ad a megkülönböztetésre.

A hit kérő erő,
szeretetre képes ereje van,
erőt ad a szolgálatra.

A hit megtisztító erő,
gyógyító ereje van,
erőt ad a szabadságra.

A hit érlelő erő,
kisugárzó ereje van,
erőt ad az élethez.

A hit hatalom,
mely képes legyőzni a sátánt.
A hit Isten adománya.”

Júlia Anya

Kölcsönösen erősítsük egymást a hitben

A hívó ember nincs egyedül: az Egyházhoz, Isten gyermekeinek nagy családjához tartozik. Az Egyháztól kaptuk a hitet, és tőle fogunk ismételten új erőt kapni. Épp napjainkban, mikor úgy látszik, hogy növekszik a bizonytalanság és zűrzavar, fontos, hogy odahallgassunk az egyházi Tanítóhivatalra, mindenekelőtt XVI. Benedek pápára, aki Szent Péter utódjaként a hitben előttünk jár. Júlia Anyával együtt meghívást kaptunk, hogy a Szentatyát imádságainkkal is támogassuk: *„Jézus Szíve, uraljodj Egyházad felett, őrizd meg tisztának és szentnek. Add, hogy Lelked nyugodjon helytartódon, a pápán és mindazokon, akik gondot viselnek Misztikus Tested épségéért; legyél számukra maradandó és megtisztító pünkösdi lángnyelv.”* A Szentatyával együtt a püspökök és papok is támogatnak minket hitünk útján.

Ezenkívül ne sajnáljuk a fáradságot attól, hogy a hitünknek egészséges táplálékot adó katekézisen, vallási ünnepeken és más rendezvényeken részt vegyünk. Kölcsönösen biztassuk egymást mind a családi, mind a baráti körben arra, hogy ne hanyagoljuk el hitünket, hanem vidáman és határozottan kövessük az Urat Egyházában.

Ahogy az első keresztények támogatták egymást a pogány világban, úgy kell nekünk is összetartanunk a hitben az új-pogány környezetben. Júlia Anya gyakran beszélt az Egyház különböző tagjai közti komplementaritásról (kölcsönös kiegészítésről): *„A komplementaritás világossága nagy adomány, és állandó felhívás az 'Ügy' karizmájában”.* Ezzel nemcsak a gyakorlati együttműködésre és kiegészítésre gondolt, hanem mindenekelőtt egymás kölcsönös megerősítésére a hitben,

valamint a Krisztushoz és Egyházához való hűségben. Legyen bennünk bátorság arra, hogy ilyen módon segítsük egymást, és legyen bennünk alázat azt engedni, hogy segítsenek nekünk. Így még inkább áldás leszünk egymás számára.

A hit szabadságot ad

Vannak az életben pillanatok, amikor Isten az engedelmesség különleges tetteit várja el tőlünk. Nem olyan módon teszi ezt, hogy már nemet sem tudunk rá mondani. Isten nem vonja meg tőlünk a szabadságunkat. Kegyelme nem kényszerítő. Mégis, néha világosan érezzük: Isten ezt akarja tőlem. Azt akarja, hogy értelmemmel és akaratommal beleegyezzem abba, amit mond, és amire felszólít. Kívánságát nem utasíthatom el az érveimmel. Péternek nem úgy mondta: azt ajánlom, hogy jó együttlétetek érdekében bocsássatok meg egymásnak. Péter kérdésére, miszerint elég-e hétszer megbocsátani, az Úr határozott válasza: *„Nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer”* (Mt 18,22). Jézus személye az apostolokra bizonyára igen nagy hatással volt (vö. Jn 1,35-51). Egy adott pillanatban így hívta őket: *„Gyertek, kövessetek, s én emberek halászává teszlek benneteket!”* (Mt 4,19). Ez felszólítás volt, nem csak ajánlat.

Isten azt várja tőlünk, hogy készséggel meghallgassuk, és cselekedjünk. Ki akar hozni minket abból a kis világból, ahol magunk döntjük el, hogy mit tudunk és mit nem, mit akarunk és mit nem. Meg akar szabadítani a kishitűségünktől. Ezért mondta Júlia Anya: *„A hitbeli engedelmesség segít majd neked, hogy megszabadulj magadtól.”* A hittel végzett engedelmesség új távlatokat nyit. Képessé tesz arra, hogy olyan dolgokat

tegyünk, amit magunktól nem mertünk volna. Megszabadít a jellemünkben rejlő, ránk kiszabott, vagy általunk emelt különböző korlátoktól. A hitbeli engedelmisség megvált, felszabadít. Hitének szerető engedelmisségben megtett útjáról Júlia Anya kimondhatta: *„Urunk igen sok kegyelmet kötött az engedelmisséghez. Mindazokat elhalmozta kegyelmével, akik vidám és tiszta szívvel követték, és magukat minden rendelkezésének alávetették. Részesítette őket békéjében és örömeiben.”*

Bűn és kereszt – a hit két különleges próbaköve

Sok ember keresi a hiba nélküli, jó világot, ahol minden úgy történik, ahogyan ők akarják. Ezeket az elvárásokat állandóan keresztezi az emberi kudarc. Júlia Anya megtanított minket, hogy miként bánjunk hívő módon az emberi bűnökkel. A negatív tapasztalatokat ne tartsuk állandóan emlékezetünkben. Ezért szólít fel minket: *„Zárjátok le a mai nappal a múltat, amin már túl vagytok. Felejtünk el mindent, ami az elmúlt évek alatt az emlékezetünkben felgyűlt. Vessük ezt Isten irgalmas szeretetének tüzébe.”*

Egyszer az Egyházat érő sok negatív kritika légkörében ezt mondta az egyik nővérnek: *„Ne törődj azokkal, akik békétlenséget akarnak szítani. Gondoskodj azonban róla, hogy ott, ahol vagy, megjelenjen egy szelet a mennyországból.”* Akinek gyenge a hite, állandóan elégedetlenkedik mások hibája miatt, míg aki hívő módon áll hozzá, annak növekedésére szolgál. *„Higgy a Megváltóban, minden ebből adódó következménnyel együtt. Tanuld meg mind a saját, mind a többi ember gyengeségeit észrevenni és elfogadni. Ne bosszankodj rajta, vagy ne akadályoz-*

zon, hanem legyen kegyelem és alkalom arra, hogy az Isten és a felebarát iránti szeretetben előrehaladj.”

A hit utat nyit az emberi hibák legyőzésére, tudomásul vételére vagy elviselésére. Nagy erőt ad ahhoz, hogy ne veszítsük el örömmünket és bizakodásunkat, hogy ha az Egyház szántóföldjén és a társadalomban a jó gabona mellett a gyarlóság konkolyát is észrevevesszük. A hit megőrizz attól, hogy az emberi hiba gyomnövényétől elbizonytalanodjunk. A hit elvezet minket Megváltónkhoz, Jézus Krisztushoz.

Hitünk számára az emberi hibákhoz hasonlóan a kereszt is kihívás. Életünkhöz hozzá tartozik. Különböznem nem mondta volna Jézus: *„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen”* (Mt 16,24). Ahelyett, hogy a keresztet kerülgetnénk, vagy elmenekülnénk előle, a hit segít abban, hogy elfogadjuk. Júlia Anya gyakran tette ezt. Tapasztalatai alapján belátta: *„Ha hittetlenné várnánk az Úr keresztjét, nem tör meg minket, hanem felemel. A hit nem alakítja át a földi dolgokat. Bár a szenvedés fájdalmas marad, a hit mélyebb értelmet ad neki, ami minket arra ösztönöz, hogy legyünk hasonlóvá az Úrhoz.”*

Némelyik kereszt legyőzhető úgy, hogy megtérünk, és változtatunk az életünkön, elfogadjuk a segítséget, és bölcsen döntünk. A keresztet nem lehet egyszerűen „lerázni”. A hit azonban lehetővé teszi, hogy szeretetből önként igent mondjunk rá. Ebből a beleegyezésből olyan erő származik, amely felemel minket, és megőrizz attól, hogy a kereszt súlya alatt összeroskadjunk. És még valami: a kereszt és a szenvedés – Jézussal együtt viselve – erősíti a hitet. *„Épp a megpróbáltatásban – és általa – lesz az igaz ember hite erős. Légy hűséges és örülj, mert a nehézségek által érik meg az ember valódi hűsége és bizalma.”* Erre az erős

hitre van szüksége a szülőknek, mikor látniuk kell, hogy gyermekeik minden törekvésük ellenére más utakon járnak. Valamennyiünknek szükségünk van ilyen hitre, hogy korunkban hűségesen ki tudjunk tartani. A II. Vatikáni Zsinat utáni idők forgatagában Júlia Anya az egyik nővérnek így írt: *„Most, amikor az Egyházat annyi baj és zűrzavar éri, szüksége van az Úrnak erős lelkekre, akik az Ő fényeként élnek az emberek közt, életerejéről tanúskodnak.”* Júlia Anya ilyen és hasonló szavakkal szólít fel ismételten arra, hogy a nehéz helyzetekre hittel és pozitívan válaszoljunk.

Megszolgálni mások hitét is

A hit ajándék, kegyelem – Istentől kapjuk. Nem lehet „létrehozni” vagy kikényszeríteni. Az ember azáltal lesz hívő, hogy a hitet szabadon elfogadja és megnyílik Jézus Krisztusnak, a *„hit szerzőjének és bevégzőjének”* (Zsid 12,2). Nem tudunk mégis „tenni” valamit, hogy mások is hitre térjenek? A kérdésre a Szentírás egyértelmű igennel válaszol. Ábrahám megingathatatlan hite által lett a hívők atyja. Nemcsak a hittel teli élet példáját hagyta ránk. Hittel áthatott tetteivel megszolgált a mi hitünket is.

Júlia Anya nem csak jót akart tenni az embereknek, hanem mindenekelőtt abban segített nekik, hogy hívő emberekké váljanak. Tudta, hogy Isten nemcsak valamiféle emberi aktivitást vagy tökéletes teljesítményt vár el tőlünk, hanem a hit művét az Úr szavainak megfelelően: *„Az tetszik Istennek...., hogy abban hisztek, akit küldött”* (Jn 6,29). Aki hitben él, a hitet szóval és tettel hirdeti, és a hit művét teljesíti, segít abban, hogy

mások hite is növekedjen. Júlia Anya gyakran beszélt arról, hogy hitünkkel mások számára „meg tudjuk szerezni” a hitbéli belátást, világosságot vagy növekedést. Hogyan? Például imádsággal, áldozathozattal, a szenvedés elviselésével és mindezekelőtt a saját hitünkkel és szerető bizalmunkkal.

Legnagyobb példaképünk ebben Szűz Mária, minden hívő anyja, aki hittel telt igenjével hitet szerzett nekünk is. Ezért írta Júlia Anya: *„A ti hitetek az, ami minden hívőben visszhangra talál.”*

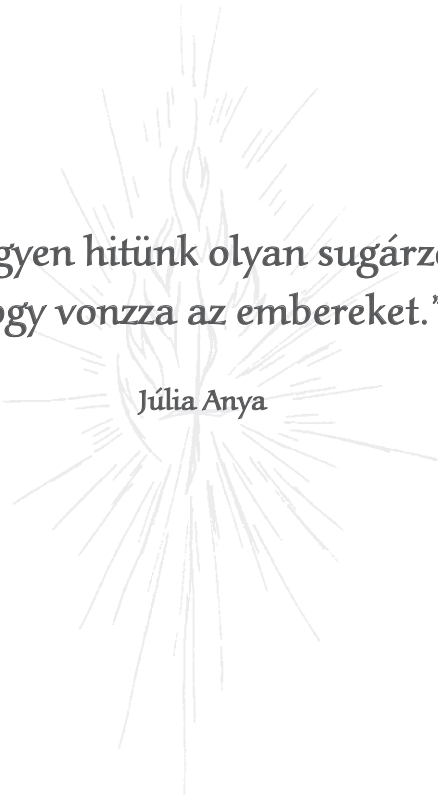
Tanúsítatok az élő hit erejét

Júlia Anya egyszer így fogalmazott: *„Az igazi, kiérlelődött hitben nincs probléma.”* Nem túl merész állítás ez? Júlia Anya bizonyára nem azt akarta mondani, hogy a hit önmagában mindent megold, és a hitbéli növekedés nem ismer kihívást, sőt esetleg nagy kihívást. Ugyanakkor az az ember, aki a hitben való növekvésre törekszik, azt tapasztalhatja, hogy a hit örömet és a szívben mélyreható békét teremt, még az emberi tökéletlenség ellenére is. Az ilyen hitet kérhetjük, az ilyen hitért küzdenünk kell.

Júlia Anya állította: *„Az Úr képessé tesz minket arra, hogy megtegyük a hit tetteit; erőt ad ahhoz, hogy olyan szeretettel cselekedjünk és szolgáljunk, melyet az Ő irgalma hat át, ugyanakkor az Isten gyermekévé lett megváltottak örömét és merész-ségét is kisugározza.”*

Az Egyház minden időben megújul, küldetését eleven és örvendő hittel bíró emberek közreműködésével folytatja. Júlia Anya

legjobb óhaja volt, hogy a hit embere legyen, és olyan embereket adjon az Egyháznak, akik kitűnnek azon *„vonzó hit életerejével, amely az apostolokat jellemezte.”*

**„Legyen hitünk olyan sugárzó,
hogy vonzza az embereket.”**

Júlia Anya

A „Krisztus Ügye” Lelki Család írásai:

1. Keresztény, ismerd fel méltóságodat
2. Szent Pál és az Egyház
3. Élet az Eucharisztikus Úrral
4. Az áldás ajándéka
5. Szabadulás az önsajnálattól
6. Hogyan segíthetek gyermekemnek,
hogy a helyes életútra találjon?
7. Az igaz keresztény felebaráti szeretet
8. Keresztény tökéletesség és emberi perfekcionizmus
9. Nevelés a szeretetre
10. Férfi és nő kölcsönös kiegészítése az Egyházban
11. Boldogok a tisztaszívűek
12. Újítátok meg gondolkodásotokat
13. A kölcsönös kiegészítés: az egyházi élet létfontosságú
alapelve
14. Mesterséges megtermékenyítés
15. Jézus betlehemi születése
16. Internet: áldás vagy átok?
17. A hivatás nagy titka
18. A vasárnap megszentelése
19. Mit jelent papnak lenni?
20. A papi cölibátus
21. Fényről a fényre: Boldog John Henry Newman hitének útja
22. Boldog John Henry Newman lelkiismeret-tana
23. Isten tevékenységének hatása
24. Utak a belső békéhez
25. Júlia Anya példája a hitben

A „Krisztus Ügye” Lelki Család írásai, 25. sz. füzet
Fordította: T. Bori Zsuzsa
© 2012 „Krisztus Ügye” Lelki Család
H-1125 Budapest, Városküti út 1/A.
www.daswerk-fso.org

A „Krisztus Ügye” Lelki Család írásai - Nr. 25